

İYİLİK

A rizona-New Mexico sınırına yakın bir kafede tamale yiyen bir polis kendinden geçercesine anlatmıştı.

“Bütün o beyaz kumların ortasına gidip kendime bir kum tepesi buldum ve üstüne çıkıp baktım, baktım, iyice sindirdim, daha önce böyle bir şey görmemiştim, hiç böyle hissetmemiştim. Nedenini tam olarak bilemesem de, o beyaz kumların içinde bayağı uzun bir zaman kalabilirdim sanırım.”

“Çok sık yapmak isteyeceğin bir şeye benzemiyor,” demişti Richard. Polis kaşlarını çatmıştı. Sonra orada değillermiş gibi davranmıştı.

Arabaya dönünce, Janice hemen oraya gitmek istemişti. Santa Fe’ye giderken Güneybatı’ya şöyle bir bakıyorlardı. İkisinin üstünde de haki takımlar vardı ve Richard boynuna bayağı para verdiği, elde boyanmış bir kravat takmıştı.

Beyaz Kumlar Ulusal Anıtı’na biletlerini aldılar ve içeri girdiler. Parkın korucusu, “Sizi arabadan inip çevreyi biraz keşfetmeye, dört bir yanınızdaki uçsuz bucaksız kum denizi manzarasını daha iyi görebilmek için bir kum tepesine davet ediyoruz,” dedi.

Parkın çevresini dolaşan bir yoldan yavaşça ilerlediler. Her şey bembeyaz ve düzenliydi. Kum tepelerinde bir misyon hissi vardı sanki. Orada burada kendilerini hevesle, kahkahalar atarak tepelerden aşağı bırakan insanlar vardı.

“İnmek ister misin?” dedi Richard. “Ben arabada beklerim.”

Janice hâlâ bir şeylere hayran kalma ve duygu değişimleri yaşamaya becerisine sahip olduğunu hissediyor ve Richard’la birlik-

teyken pek bir şey hissetmeyişi onu rahatsız ediyordu. Başa dönen bir yolda olduklarını bilmek dikkatini dağıtıyordu. Kum tepelerini umutsuzca inceledi. Parktan çıkarken kertenkeleye benzeyen küçük ve yarı saydam bir şeyin sersem gibi arabanın lastikleri altına girdiğini görüp ikisi de bir şeyler söyledi.

“Polisin neden söz ettiğini hiç anlamadım,” dedi Richard.

“Ruhani bir şeyi söze dökmeye çalışıyordu.”

“Buradaki bu şeyden sıkılmadın mı? Her şey kutsal ve gizemli, ve bir tek sırrı paylaşanlara ait. Aynasızlar bile aydınlanma peşinde. Açıkçası, bana fenalık geldi.”

Janice arabadan inmiş olmayı istedi. Arabadan bile inmemişti. Ayağında yüksek topuklular vardı. “Geri dönelim,” dedi. “Yeni baştan deneyelim.”

“Janice,” dedi Richard.

Birkaç kilometre sonra da, “Oradayken işlemeyi unuttum,” dedi.

“Öyle mi!” dedi Janice.

“Şu dinlenme tesisinde duracağım.”

“İşemek için! Ne hoş!” dedi Janice. Yüzüne büyülenmiş gibi bir ifade oturttu.

Dışarıda nefes kesici bir sıcak ve çölde lavanta rengi bir ton vardı. İnsanlar saz çatılı bir gölgeliğin altında durmuş fosur fosur sigara içen ve doksanlı yaşlarına kadar yaşayan akrabalarından söz ediyordu. Az daha ileride, küçük bir köpeğe seslenen biri vardı. “Fıstık,” diye seslendi, “derhal buraya gel.” Köpek Fıstık ismiyle kendini cidden özdeşleştirememiş gibiydi. Bu ismin gerçek doğasını yansıtmadığını düşünüyordu ve tepki vermeyecekti besbelli.

Yol tuvaletlerle gölgeliklerden sonra her çeşit bitkinin tabelalarla tanıtıldığı bir araziden geçip tekrar otobana çıkıyordu. Janice yolun kenarındaki bir grup yiyecek içecek otomatına doğru yürüdü. Makinelere alınan kahveleri seviyordu. Herkese uymayacak alışılmadık bir tatları olduğunu düşünüyordu. Karton

bardağın aşağı kayıp tekinsiz sıvıyla dolmasını beklerken yakına park edilmiş uçuk mor minibüsü fark etti. İki güzel çocuk kollarını kavuşturup minibüsün yanında durmuş, belli bir yetkiye sahipmiş gibi etrafa bakınıyorlardı. Bayağı kirli ve sıska, sarışın ve göz alıcıydılar. Bir kadınla adam kapısı açık minibüsün içini karıştırıyorlardı. Hem adam hem de oğlan yalın ayak ve gömleksizdi. Uzun, özenilmemiş saçları olan kadın kıza bir şey söyledi ve kız tam minibüse binerken adam zafer kazanmış gibi boş pizza kutusuna benzeyen bir şeyi havaya kaldırdı. Janice gözlelerini onlardan ayıramıyordu. Artık soğuyup daha da tuhaf bir tat almış olan kahveyi bitirerek Richard'a ve kaportasında Janice'in sorumlu tutulmamak için şirkettekilere göstermek için akla kararı seçtiği ufak bir çizik olan kiralık arabalarına döndü. Izgaraya bir sürü kelebek yapışmıştı. Bir şey demeden arabaya binip kapıyı kapadı. Richard'a ona ne kadar çok şeyi söylemekten kaçındığını söylemek isterdi ama aslında söylemekten kaçındığı çok az şey vardı.

Minibüsün yanından geçerlerken, adam şimdi üstüne mum boyayla LÜTFEN: BENZİN PARASI LAZIM yazılmış olan pizza kutusunu kaldırdı.

Bu ricadaki iki nokta üst üste Janice'i derinden etkiledi. "Richard," dedi, "şu aileye biraz para vermeliyiz."

Adam kutuyu göğsünün yakınında, apandis ameliyatı izinin hemen üstünde tutarken çocuklar da boş boş ileriye bakıyordu.

"Richard!" dedi Janice.

"Öf, lütfen, Janice," dedi Richard. "Yeter."

"Geri dön," dedi Janice.

Otobana gelmişlerdi ve Richard hızlandı. "Neden hep geri dönmek istiyorsun? Geri falan dönmüyoruz. Niye yapacağın şeyi zamanında yapmıyorsun ki?"

Janice bu sözün adaletsizliği karşısında yutkundü. Geriye kaykılıp ön camı topuklarıyla dövmek geldi içinden. "O zavallı aileye biraz benzin parası vermek istiyorum," dedi.

“Biri verir nasılsa.”

“Ama veren biz olalım istiyorum!”

Richard biraz daha hızlandı.

“Bak,” dedi Janice makul bir ses tonuyla, “çok içiyorsun, Richard, bunu sen de biliyorsun. Hastanede yatıyor olsan, yeni bir ciğere ihtiyacın olsa ve doktor gelip, ‘İyi haberlerim var, hastane size yeni ciğer buldu,’ dese kendini nasıl hissederdin? Minnettar olmaz mıydın?”

“Olurdum,” dedi Richard düşünceli bir tavırla.

“Biri sana ikinci bir şans tanımış olurdu.”

“Ölmüş biri,” dedi Richard, yine düşünceli düşünceli. “Öyle olması gerekirdi.”

“Keşke ben sürseydim,” dedi Janice.

“Ama sürmüyorsun.”

Janice inledi. “Senden nefret ediyorum,” dedi. “Çok ciddi-yim.”

“Haydi artık Santa Fe’ye gidelim,” dedi Richard. “Orası uy-gar bir şehir. Bizim üstümüzde de uygarlaştırıcı bir etkisi olur.”

“O kravat seni salak gibi gösteriyor,” dedi Janice.

“Biliyorum,” dedi Richard. Kravatı çeke çeke düğümünü çözdü ve pencereyi indirip dışarı attı.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdı Janice. Kravat gerçek selüloz asetattandı ve bin dokuz yüz kırklarda boyanmıştı. Üzerinde bir Pueblo Kızılderilisinin karşısında cesurca duran bir Ova Kızılderilisinin resmi vardı. Olmayacak bir manzaraydı, resmin böylesine bir cehaletle yapılmış olması fiyatını daha da artırıyordu ve onlara söylendiğine göre uzun vadede daha da artıracaktı. Ama artık uzun vade diye bir şey kalmamıştı. Kravat haşat olacaktı. Janice nefes nefese koltuğunda kıpırdanarak gözlerini ileri-deki uzaklığa dikti. Gerçek bir şefkatle o küçük aileyi düşündü.

“Korkarım yine durmam lazım. Benzin için,” dedi Richard.

Janice onun acımasız olduğunu düşündü. Ahlakının cüce kaldığını. Kollarını kendine sardı.

Bir çıkıştan dönüp otopanın yanında kilometrelerce tek blok halinde uzanan bir kasabaya girerek eski kovboy kasabalarındaki marketler gibi yapılmış, yanında eski ve büyük kuyruklu arabalarla dolu bir ağıl olan benzincide durdular. Richard inip arabaya benzin doldurdu. Sonra camın ardından Janice'e sırtarak ön camı sildi.

Janice onu tanımadığını düşündü. Soğuk karanlık madde teorisini ya da, mesela, evrenin nasıl oluştuğunu ne kadar biliyorsa, Richard'ı da o kadar tanıyordu aslında.

Richard camı tıklattı. "İçeri gelmek ister misin?" dedi. "Şat bardakları, kadife tablolar, verniklenmiş akrepler?"

Janice onun züppe olduğunu düşündü.

Richard içini çekerek uzaklaşırken elini ceketinin göğüs cebine bastırıp cüzdanını yokladı. Janice hemen şoför koltuğuna geçti, direksiyonu kavradı ve kumların takır tukur, tiz sesleri eşliğinde arabayı sürmeye başladı. On beş dakika sonra yine dinlenme tesisindeydi. Çocuklar merdivenden yukarı çıkıp minibüsün tepesine yatmıştı. Kadın görünürlerde yoktu. Adam hâlâ kıpırdamadan yazıyı tutuyordu. Janice adamın yanında durdu.

"Nasılsınız?" dedi adam. Berrak, açık renk gözleri vardı.

"Size yirmi dolar vermek istiyorum," dedi Janice. Çantasını açıp yalnızca iki tane elli doları olduğunu görünce keyfi kaçtı.

"Rose!" diye bağırdı adam yazıyı indirerek. Apandisit ameliyatı izi dışında pürüzsüz ve uzun bir gövdesi vardı.

Kadın minibüsten çıkıp sakın bakışlarla Janice'i inceledi.

"Evet?" dedi.

"Yazınızı görmüştüm de," dedi Janice şaşkın bir tavırla.

Çocuklar miskin miskin kalkıp yukarıdan ona baktı.

"Eve kadar yüz yirmi kilometre yol yapıp yarın bu çocukları okula götürmeliyiz," dedi Rose resmi bir tavırla. "Yapacağımız şey, prensibimiz, en yakın benzinciye gitmek ve vermek istediğiniz kadarını bize orada vermeniz. Böylece parayı sadece benzine harcadığımızdan emin olacaksınız."

Böyle bir kural belirlemiş olmaları Janice’i çok sevindirdi.

“İnsanlar dinlenme tesislerinde para verir ama benzincilerde vermezler,” dedi adam. “İnsanın doğası böyle. Dinlenme tesislerindeyken keyiflerinin yerinde olacağı daha garanti.”

“Dinlenme tesislerine kedi köpek de bırakabilirsin, biri mutlaka alır,” dedi oğlan. “İki hafta önce buraya iki köpek bırakmıştık, şimdi yoklar. Biri onları almış, onlara yuva vermiş.”

İsimler söylendi. Adamın adı Leo’du, çocukları Zorro ve ZoeBella. Janice de kendini tanıttı.

“Benim çete adım Sıska Köpecik,” dedi Zorro, “ama kullanırken dikkatli ol.”

“Çete adımı,” dedi Leo. “Çeteler hakkında bir şey bilmez. Geçen hafta havalı bir arabayı çizdi. Az kalsın canımızdan olacaktık.”

“Bilerek çizmedim,” dedi Zorro. “Elimi pencereden çıkarmıştım.”

“Pislik herif, az kalsın bizi yoldan çıkartacaktı,” dedi Leo.

Janice hiç saklamadan, biraz da salak gibi onları incelediğini fark etti. Herkesin yoluna devam edebilmesi için benzinciye gitmeyi önerdi.

“Ben de seninle gelebilir miyim?” diye sordu Rose. “Birkaç kilometreliğine de olsa kendimi insan gibi hissetmek istiyorum.”

“Ben de gelicem!” diye haykırdı Zorro. Arabanın arka kapısını açıp ön koltuğa yuvarlanarak Janice’in dibine oturdu. “Hımmmm, güzel kokuyorsun,” dedi.

“Bu saçmalıkları nereden öğreniyor, bilmem,” diye söylendi Rose. “Babasından öğrenmediği kesin. Hemen in o arabadan!” diye bağırdı.

Çocuk koltuğun üzerinden atlayıp dışarı çıkarak minibüse bindi. Tek söz etmemiş olan ZoeBella da yanına oturdu.

Janice, Leo’nun bildiği benzinliğe kadar birlikte gitmek üzere Rose’u yanına davet etti. Kendini sosyal sorumlulukla kutsanmış hissediyordu. İyi bir şey yapıyordu. Yakında bu iş de bitecek

ve gelecekte bu olayı hatırlayabilecekti. Richard'ın zihninde bütün kilitleri açamayan tek bir anahtar vardı, onun hakkında hep böyle hissetmişti. Kendisindeyse birçok anahtar olduğunu düşündü minnetle, ona kucak açan bir dünyanın içinde bu yüzden özgürce hareket edebiliyordu.

Leo minibüsü çalıştırmakta zorlandı. Egzoz borusundan ma- vi bir duman yayıldı.

“Hiç iyi görünmüyor,” dedi Janice.

“Segman, conta, subap, artık hangisiyse,” dedi Rose.

Minibüs otobana çıkıp önlerinden tıngır mıngır ilerlemeye başladı. Sanki lastiklerden de duman çıkıyordu. Gökyüzü bulutsuz, masmaviydi ve dumanlar göğe doğru kesik kesik yükseliyordu.

“Kimileri buradaki gökyüzünü sever,” diyerek bir konu açtı Rose, “ama ben New York'un gökyüzünü tercih ederim. Gökyüzü diye ona denir. Büyük binalar onu geriye ittiği için ta en yükseklerdedir. Bu sayede daha vahşi görünür.”

Bunun fazlasıyla enteresan bir gözlem olduğunu düşünen Janice de onunla aynı fikirdeydi. Kendini harika hissediyordu. Rose'a sevgiyle baktı.

“Zorro koltuğu pisletmiş,” dedi Rose, koltuktaki tozlu ayak izine bakarak.

Janice bir el hareketiyle önemli olmadığını anlattı. “Ne güzel çocuklarınız var,” dedi. “İsimleriyse çok farklı.”

“Tanrı biliyor ya, Zorro adını hiç istemedim ama babası inat etti. İkisinin babası farklı. ZoeBella'nın babası, Warren, kördü. Umarım birçok insan gibi sen de körlerin iyi insanlar olduğu yamılgısı içinde değilsindir. Öyle bir şey yok. Körler kendilerini başkalarıyla iletişim kurmak zorunda hissetmez. Sohbetlere en ufak bir katkıları olmaz. Ama harika bir köpeğimiz vardı, adı Dağ'dı. Dağ bizimle birlikte Lamaze derslerine gelirdi. Lamaze yönteminde doğum dışında bir şeye odaklanmayı tavsiye ediyorlar. Ben haftalarca Dağ'a odaklandım ama sonunda Zoe-

Bella'yı doğurma zamanı geldiğinde onu doğum odasına almadılar. Enfeksiyon kontrolü prosedürüne aykırıymış. Tabii kafayı yedim ve bence bu olay ZoeBella'yı da çok kötü etkiledi. Bütün hamileliğimi tek bir sigara ve içki içmeden geçirmişken tutup lanet olası köpeği doğum odasına almadılar. Çok, çok zor bir doğum oldu ve Warren pisliğinin hiçbir yardımı dokunmadı. Ama Dağ'ı içeri almadıkları için hastaneye dava açtık ve mahkemeye çıkmadan anlaşma yoluna gittiler. Warren o zamana kadar çoktan gitmişti ve o para bizi, ayrıca Leo'yla Zorro'yu dört yıl geçindirdi. Ne büyük bir rahatlıktı. Umarım bir gün başıma yine böyle iyi bir şey gelir. Sen hiç kör biriyle seks yaptın mı?"

"Ne? Hayır," dedi Janice. "Yapmadım."

"Ölmeden önce yapmalısın, şekerim," dedi Rose. "Yok böyle bir şey."

Janice başını salladı.

"Ama sonra fazla oyalanma. Arkana bakmadan kaç," diye nasihat etti Rose.

Janice yine başını salladı. Yanına döndüğünde Richard'ın nasil bir ruh hali içinde olacağını düşünerek kaygılanmaya başlamıştı. Minibüs için için yanarak önlerinde zikzaklar çiziyordu. Onu izlerken Janice'in biraz midesi bulanmıştı. Çıkışa geldiklerinde Janice kendini direksiyonu sıkarken buldu. Minibüs Janice'in Richard'ı bıraktığı benzinciye değil yolun karşısındakine dönüp zangırdarak durdu.

"Şu döküntüye bakınca insanın canı kokteyl çekiyor, değil mi?" dedi Rose.

"Sakıncası yoksa, size elli dolar vermek istiyorum," dedi Janice. "Herhalde yağa da ihtiyacınız olacak. Yağ da almak istemez misiniz? Eve kadar rahatça gitmek için?"

"Ah, bu şeyin içine çuvalla para atabilirsin," dedi Rose. "Hep-sini silip süpürür." Parayı Janice'in parmakları arasından yavaşça aldı. "Teşekkür ederim," dedi yavaşça. Karmaşık bir ritüeli gerçekleştirir gibiydi. Paraya saygısı yoktu, orası çok açıktı, ama

ona parayı veren kişiye saygı duyuyordu. “Bu mu?” diye düşündü Janice. Hem neden ona bu kadar çok para veriyordu ki? Kendi davranışından gitgide şüpheye düşmeye başlamıştı.

Rose arabadan indi, gerindi ve yavaşça ailesine doğru yürüdü. Janice yolun karşısına geçti. Kovboy kasabası marketi sınıksı kilitlenmişti. Kafaları damacana büyüklüğünde iki benekli köpek araba ağılından aç gözlerle ona baktı.

“Richard!” diye seslendi Janice. Köpekler celallendi. Görev bilincinin verdiği heyecanla uluyup kapalı alanda dört dönerek su kaplarını devirdiler. Janice kovboy kasabası marketinin arsasında daireler çizdikten sonra yola çıkıp kasabanın sonuna kadar gitti. Yol dev bir Koşar Guguk heykelinde bitiveriyordu ve onun ötesinde otlayan tek bir hayvanın görünmediği binlerce dönümlük otlak vardı. Richard tam bir şeytan ve sinir bozucu bir hasım, diye düşündü Janice. Heykelin yanında durup indi ve aşırı sıcak havayı fazla derin solumaktan korkarak azar azar yudumladı. Yaşlı bir çift yanına gelip fotoğraf makineleriyle bir resimlerini çekmesini rica etti.

“Zamanlayıcısı yok mu?” dedi Janice. “Bir kayanın üstüne koyup zamanlayıcısını ayarlayıp kendi resminizi çekemiyor musunuz?”

Şaşırان yaşlı çift titremeye başladı.

“Tamam. Affedersiniz,” dedi Janice. “Özür dilerim. Verin, bakalım.”

“Ama her şey çıksın,” dedi kadın. “Geri gitmeniz lazım.”

Janice gerileyip makineyi gözüne götürdü. Tamamdı.

“Biraz daha geri gitmelisiniz,” dedi kadın.

Janice biraz daha gerileyip ayakkabısının yan tarafını bir çöp tenekesine takarak yırttı.

“Kutuyu oraya onun için koymuşlar bence,” dedi kadın.

“Kutu yeri belirliyor!” diye bağırdı kavalyesi.

“İstiyorsanız gülümseyin,” dedi Janice. “Tamam. Çektim.” Resmi çekmemişti. Çekmeyecekti. Çekmeme hakkını sonuna kadar savunurdu.